

Sygn. akt: I C 858/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jacek Stypułkowski
Protokolant:	Agnieszka Konczerewicz

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2014 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w L.

przeciwko W. Z.

o zapłatę

Oddała powództwo.

I C 858/14

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w L. wnosił o zasądzenie od pozwanego W. Z. kwoty 721,45 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 28 marca 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy L. Z. w L. postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2014 roku w sprawie sygn. akt (...) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B..

Powód (...) z siedzibą w L. w uzupełnieniu braków formalnych pozwu podtrzymał wytoczone powództwo w całości i domagał się zasądzenia od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany W. Z. nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powód (...) z siedzibą w L. uzasadniając żądanie pozwu powoływał się na umowę cesji wierzytelności z dnia 21 grudnia 2012 roku, na podstawie której przejął od firmy (...) prawa do wierzytelności wobec pozwanego w kwocie 545 złotych z tytułu nieuregulowanej składki polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Należność wobec pozwanego

zgodnie z załączonym częściowym wykazem wierzytelności do przedmiotowej umowy wynosi 721,45 zł (pozew k.12-13, 21).

Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

W myśl art. 513 § 1 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może, więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem (J. Mojak (w:) Kodeks..., s. 162; H. Ciepła (w:) Komentarz..., s. 595; B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1225). Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta). Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta)

Zdaniem Sądu powództwo niniejsze winno ulec oddaleniu.

W myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, nie dawał podstaw do uznania, ażeby zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanego należnościami dochodzonymi pozwem a wynikającymi z częściowego wykazu należności.

W kontekście tego trudno uznać, aby powód w sposób należyty wykazał zasadność dochodzonego powództwa. Podnieść bowiem należy, że w aktach sprawy brak jest umowy, z której wynikają wierzytelności, na które powołuje się powód. Uniemożliwia to Sądowi merytoryczną weryfikację wysokości i wymagalności dochodzonej pozwem należności.

Oceny tej nie zmienia również treść umowy cesji wierzytelności z dnia 21 grudnia 2012 roku, w której znajduje się oświadczenie cedenta, że przedmiotem umowy są wierzytelności wymagalne. Zgodnie, bowiem z przepisem art. 516 kc zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta o treści wskazanej przez powoda nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (art. 471 i n. kc); tak też K. Zagrobelny (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2006, s. 891; H. Ciepła (w:) G. Bieniek, Komentarz, t. I, 2006, s. 670.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd na podstawie art. 750 kc, art. 509 § i 2 kc w zw. z art. 6 kc orzekł jak w sentencji wyroku.

Z uwagi na to, że pozwany nie zajął stanowiska w sprawie, wyrok na podstawie art. 339 § 1 kpc jest orzeczeniem zaocznym.